USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Horáka a soudců Mgr. Aleše Janošce a Mgr. Lukáše Nohela v exekuční věci

oprávněné: **Chytrý nájem s.r.o.,** IČO: 29158958
sídlem Chotíkov č. p. 479, 330 17 Chotíkov
zastoupená advokátkou JUDr. Hanou Kapitánovou
sídlem sady 5. května 296/36, 301 12 Plzeň

proti
povinnému: **Michal V.,** narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený Mgr. Soňou Bernardovou
sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno

pro částku 590 342 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na odklad exekuce, k odvolání oprávněné proti usnesení Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 26. 6. 2019 č. j. 31 EXE 1079/2019-18,

takto:

Usnesení okresního soudu se mění následovně:

„Návrh povinného ze dne 3. 6. 2019 na odklad provedení exekuce vedené podle pověření Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 16. 4. 2019 č. j. 31 EXE 1079/2019-9 soudním exekutorem JUDr. Miloslavem Zwiefelhoferem, Exekutorským úřadem Praha 3, pod sp. zn. 144 Ex 1808/19, se zamítá.“

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud k návrhu povinného ze dne 3. 6. 2019 rozhodl o odkladu provedení exekuce vedené soudním exekutorem JUDr. Miloslavem Zwiefelhoferem,

Exekutorským úřadem Praha 3, pod sp. zn. 144 Ex 1808/19 na základě pověření Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 16. 4. 2019 č. j. 31 EXE 1079/2019-9, a to na dobu do právní moci rozhodnutí soudu o návrhu povinného ze dne 3. 6. 2019 na zastavení exekuce. Své rozhodnutí odůvodnil okresní soud tím, že dosavadní tvrzení povinného připouštějí závěr o tom, že exekuce může být zastavena, a to alespoň s takovou minimální mírou pravděpodobnosti, že splňují hypotézu ust. § 54 odst. 6 ex. řádu. Přihlédl přitom ke skutečnosti, že exekuční titul byl vydán na základě blankosměnky, ačkoli se jedná o spotřebitelský vztah, dále k výši vymáhané částky a k tomu, že smluvní pokuta dle tvrzení povinného více než 2,5 krát převyšuje původní jistinu půjčky, a tudíž exekuce na majetek povinného může být projevem zjevné nespravedlnosti a její provedení může být v rozporu s principy právního státu. Za této situace je proto namístě zamezit případným nevratným následkům faktického provedení exekuce do doby, než bude pravomocně ukončeno řízení o návrhu povinného na zastavení exekuce.

2. Včasným odvoláním napadla toto usnesení oprávněná (dále též jen odvolatelka). Namítala, že exekuce je vedena na základě řádného a bezvadného exekučního titulu v podobě pravomocného směnečného platebního rozkazu a nemůže vést ke zjevné nespravedlnosti, jako tomu může být u exekuce na podkladě rozhodčího nálezu vydaného na základě neplatné rozhodčí doložky. Podkladový směnečný platební rozkaz byl povinnému řádně doručen a povinný proti němu nijak nebrojil, přičemž tato jeho procesní pasivita v nalézacím řízení nemůže být nahrazena v rámci řádně nařízeného exekučního řízení. Z bohaté judikatury Ústavního soudu je přitom zřejmé, že zásah exekučního soudu ve smyslu ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. je zásahem extrémním a mimořádným, čemuž musí odpovídat a svědčit zásadní skutečnosti, které však v daném případě absentují. V dalším oprávněná podrobně popsala vznik a průběh právního vztahu mezi účastníky tak, že účastníci uzavřeli dne 10. 9. 2015 smlouvu o půjčce č. 5781501, na základě níž oprávněná poskytla povinnému půjčku 170 000 Kč se splatností 10. 11. 2015 účelově vázánou k úhradě zálohy pro financování přípravných prací ke stavbě budoucího rodinného domu dle smlouvy o budoucí smlouvě o dílo s tím, že tato půjčka bude poskytnuta přímo budoucímu zhotoviteli – Ekonomické stavby s.r.o. Obsah i forma smlouvy o půjčce byly zcela obvyklé, smlouva byla uzavřena svobodným, určitým a srozumitelným projevem vůle obou smluvních stran a je tedy platná, přičemž ji nelze považovat ani za jednoznačně nevýhodnou pro kteroukoli ze stran. Na platnosti této smlouvy nemůže ničeho změnit ani stejná osoba jednající za oprávněnou i za společnost Ekonomické stavby s.r.o. Povinný si musel být vědom svého závazku poskytnuté finanční plnění oprávněné vrátit včetně případných následků spojených s nevrácením půjčky v podobě smluvní pokuty, aktivace zajišťovací směnky a směnečného rukojemství Kateřiny Ch., a proto povinný nemohl jednat v omylu ohledně podmínek poskytnutí půjčky, když smlouvu bez dalšího a bez jakýchkoli připomínek akceptoval a podepsal zajišťovací směnku. Nadto tvrzení povinného o omylu by mohla založit pouze důvod relativní neplatnosti, přičemž k dovolání se relativní neplatnosti musí dojít v obecné 3 leté promlčecí době a byla-li námitka relativní neplatnosti povinným vznesena až v jeho podání ze dne 3. 6. 2019 doručeném oprávněné až dne 13. 6. 2019, a tedy až po uplynutí tříleté promlčecí doby, nelze se již s úspěchem neplatnosti právního úkonu dovolat, neboť oprávněná namítá promlčení práva povinného dovolat se neplatnosti smlouvy. Směnka ze dne 10. 9. 2015, z níž oprávněná uplatňuje svůj nárok, má veškeré zákonné náležitosti a je proto platná, přičemž jejím smyslem bylo pouze zajištění vrácení půjčky včetně případné smluvní pokuty za prodlení s vrácením půjčky. Skutečnost, že povinný svému závazku vrátit poskytnutou půjčku řádně a včas nedostál a v důsledku toho došlo k „aktivaci smluvní pokuty“, nemůže být oprávněné kladena k tíži. Okolnosti sjednání smluvní pokuty ani její výše nijak nevybočuje z běžných a obvyklých způsobů zajištění závazku a v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu ČR (specifikovanou v podaném odvolání) je třeba je považovat za zcela přiměřené a odpovídající dobrým mravům i pravidlům slušnosti. Celková výše smluvní pokuty pak vyplývá z mimořádné

délky prodlení s vrácením jistiny půjčky a z nečinnosti povinného. V projednávané věci nelze učinit závěr o absolutní neplatnosti právního úkonu pro rozpor s dobrými mravy, neboť nejde o úkon významně porušující nebo ohrožující hodnoty všeobecně nadřazené principu autonomie vůle. V daném případě se sice jedná o spotřebitelský vztah, nikoli však o spotřebitelský úvěr. Zákon č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru se přitom nevztahuje na odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku a jakékoli úplaty (jako pojmového znaku úvěru) a v předmětné smlouvě o půjčce úrok a jakákoli úplata za poskytnutí úvěru zcela chybí, a proto nelze zákon č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru na vztah účastníků aplikovat a dovozovat z něj jakékoli jeho porušení s následky neplatnosti smlouvy o půjčce či zajišťovací směnky. Zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, účinný od 1. 12. 2016 pak v dané věci nelze aplikovat s ohledem na skutečnost, že smlouva o půjčce byla mezi účastníky uzavřena již dne 10. 9. 2015 a půjčku se povinný zavázal zaplatit do 10. 11. 2015. U nároku na smluvní pokutu (jako formy zajištění závazku) a nároku na smluvní úrok (jako formu úplaty) se jedná o zcela rozdílné právní instituty, přičemž otázka aktivace smluvní pokuty je zcela mimo možnosti ovlivnění věřitele a je tudíž mimořádně absurdní, aby porušení povinnosti povinného, jako dlužníka, bylo ve svém důsledku kladeno k tíži oprávněné, jako věřitele. Sjednání smluvní pokuty jako prostředku zajištění nelze považovat ani za obcházení zákona, když prodlení povinného nastalo zcela bez přičinění a vůle oprávněné. V těchto souvislostech pak oprávněná odkázala nejprve na závěry přijaté ve vícerých rozhodnutích Vrchního soudu v Praze, zejména pak v jeho rozhodnutích ze dne 15. 3. 2016 č. j. 12 Cmo 94/2017-92 a ze dne 17. 10. 2018 sp. zn. 5 Cmo 17/2018, dále též v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 20. 12. 2018 č. j. 53 ICm 1289/2018-32, jakož i na závěry formulované v rozhodnutích Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 3622/2011 a sp. zn. 33 Odo 236/2005. Konečně žádné z ujednání obsažených v účastníky uzavřené smlouvě o půjčce nelze shledat neplatným ani z hledisek uvedených v ust. § 1812 a násl. občanského zákoníku, neboť nepřiměřenými ujednáními podle § 1813 občanského zákoníku nemohou být ujednání, která jsou totožná s dispozitivní či kogentní právní úpravou, a předmětná smlouva o půjčce prakticky kopíruje kogentní ustanovení občanského zákoníku. Jednání oprávněné spočívající v poskytování krátkodobých bezúročných půjček pak nepodléhá žádné právní úpravě zakazující použití směnek. Oprávněná nejednala ve vztahu k povinnému nijak nepoctivě ani z takového jednání nijak neprofitovala. Naopak povinný doposud na poskytnutou půjčku ničeho nezaplatil a nepoctivé a nemravné je proto jednání povinného. Oprávněná se proto domáhala změny napadeného usnesení tak, aby návrh povinného na odklad exekuce byl zamítnut.

3. Povinný ve svém vyjádření k odvolání oprávněné považoval napadené rozhodnutí okresního soudu za věcně správné a navrhoval proto jeho potvrzení. Odvolací argumentaci oprávněné označil za zdánlivě sofistikované odůvodňování zjevné nespravedlnosti. Poukazoval na to, že výsledkem jednání oprávněné a její sesterské společnosti bylo, že povinný pod příslibem zajištění komplexního servisu podepsal listiny, které bez jediného protiplnění ze strany oprávněné a sesterské společnosti Ekonomické stavby s.r.o. vytvořily za povinným pohledávku v řádech statisíců. Opětovně zdůraznil, že půjčka ve výši 170 000 Kč měla dle smlouvy splatnost pouhé dva měsíce od uzavření smlouvy a byla určena k výplatě sesterské společnosti oprávněné, přičemž povinnému bylo zároveň přislíbeno dojednání hypotečního úvěru (jenž měl pravděpodobně sanovat i poskytnutou půjčku), a proto oprávněná nemohla v dobré víře očekávat, že povinný, který neměl 170 000 Kč v září, bude tyto mít v listopadu, aniž by pro to oprávněná či její sesterská společnost učinily slíbené kroky – zajištění hypotečního úvěru. Nesouhlasil dále s argumentací, že je-li s více personálně i majetkově propojenými subjekty uzavřen vzájemně provázaný komplex smluv, je nutno každou smlouvu s každým subjektem posuzovat samostatně bez přihlédnutí ke kontextu a kauze této smlouvy. Kauzou celého komplexu smluv v projednávaném případě bylo totiž vytvořit takové podmínky, z nichž oprávněná a její sesterská

společnost budou profitovat bez ohledu na to, zda splní či nesplní své smluvní povinnosti, což je v přímém rozporu s oprávněnou tvrzeným postupem v mezích slušnosti a dobrých mravů, když takový postup by jistě chránil také povinného před neplněním příslibů oprávněné a její sesterské společnosti. Konečně ve svém doplňujícím vyjádření povinný nesouhlasil odvolací námitkou, dle níž by právo povinného dovolat se relativní neplatnosti právního jednání pro porušení zákonných ustanovení na ochranu spotřebitele mělo být promlčeno. V souladu se závěry přijatými v usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 1/10 je totiž koncepce relativní neplatnosti spotřebitelských smluv nesouladná s českým ústavním pořádkem, konkrétně s principy rovnosti, přiměřenosti a právní jistoty, a je proto nezbytné spojit porušení zákonných ustanovení k ochraně spotřebitele s neplatností absolutní, nastávající ze zákona, k níž soud přihlíží ex offo, a tedy aniž by se spotřebitel musel neplatnosti smlouvy dovolat. V projednávané věci sjednané smluvní podmínky a celá smluvní konstrukce smluv uzavřených jednak s oprávněnou a jednak s její sesterskou společností zakládají významnou nerovnováhu práv a povinností stran v neprospěch spotřebitele, a proto jsou taková ujednání absolutně neplatná, když jejich faktickým obsahem byla nulová ochrana spotřebitele, jelikož pro povinnosti dodavatele nebyly sjednány žádné lhůty ani žádné sankce za jejich nedodržení a žádná možnost spotřebitele vyvázat se ze smluvního vztahu, zatímco dodavateli takřka okamžitě garantovala za spotřebitelem pohledávku ve statisícové výši, utvrzenou smluvní pokutou a zajištěnou dvěma směnkami. V dalším povinný odkázal na závěry přijaté v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 9. 2019 sp. zn. 29 Cdo 688/2012 a v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012 sp. zn. I ÚS 563/11, z nichž dovozoval, že v projednávané věci je třeba z hlediska přiměřenosti ve světle ochrany spotřebitele posuzovat nikoli pouze směnku či směnečnou smlouvu nýbrž celý komplex uzavřených smluv. Na závěr ve vztahu k argumentaci oprávněné o nepřípustnosti věcného přezkumu exekučního titulu v exekučním řízení povinný namítal, že jde sice o obecnou zásadu, z níž však existují výjimky.

4. Krajský soud přezkoumal napadené usnesení, jakož i řízení jeho vydání předcházející, a aniž bylo zapotřebí nařídit jednání /§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř./, dospěl k závěru, že odvolání oprávněné nelze upřít důvodnost.

5. Z obsahu spisu je zřejmé, že povinný se svým návrhem ze dne 3. 6. 2019 domáhal jednak zastavení shora označené exekuce a jednak odkladu jejího provedení na dobu do rozhodnutí o jeho návrhu na zastavení exekuce s odůvodněním, že vnucování zajištění blankosměnkou spotřebiteli formulářovou smlouvou je dle ustálené rozhodovací praxe nemravným postupem, k němuž lze přihlédnout i v exekučním řízení a pro nějž je namístě exekuci zastavit, přičemž v tomto směru povinný odkázal zejména na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3194/18. Namítal přitom, že z účastníky uzavřené smlouvy o půjčce nevzniklo oprávněné žádné právo na plnění, které by mohla následně vyplnit jako směnečnou sumu ve vystavené zajišťovací blankosměnce, když šlo o konsensuální kontrakt, v rámci něhož se oprávněná zavázala poskytnout plnění a povinný se zavázal jej přijmout, avšak nelze určit, že by skutečně v souladu se smlouvou bylo plněno, neboť plnění mělo být poskytnuto přímo „budoucímu zhotoviteli“ – společnosti Ekonomické stavby s. r. o., jejímž jediným společníkem je společnost, která je zároveň jediným společníkem oprávněné, a statutárním orgánem oprávněné i společnosti je Ekonomické stavby s.r.o. je David M. Šlo tak evidentně o disimulované právní jednání, jímž měla být na úkor povinného, spotřebitele, vytvořena nezákonně zajištěná a nemravně uplatněná pohledávka sesterských společností za povinným, který však příjemcem žádných finančních prostředků nebyl. Povinný tak měl být oprávněnou a její sesterskou společností uveden v omyl.

6. Takto se tedy povinný svým návrhem domáhal povolení odkladu provedení exekuce do doby rozhodnutí o svém návrhu na zastavení exekuce z důvodu ve smyslu ust. § 54 odst. 6 ex. řádu, tzn. z důvodu, že lze důvodně očekávat zastavení exekuce.

7. Při posouzení důvodnosti návrhu na povolení odkladu provedení exekuce opírajícího se o ust. § 54 odst. 6 ex. řádu, a tedy o tvrzení, že lze očekávat zastavení exekuce, je nutné se v kontextu tohoto zákonného ustanovení zabývat nejen tím, zda vůbec bylo zahájeno řízení o zastavení exekuce, ale předběžně i tím, zda lze na pravděpodobnost zastavení exekuce vzhledem ke všem okolnostem tvrzeným v rámci řízení o zastavení exekuce důvodně usuzovat. Toto předběžné vyhodnocení pravděpodobnosti zastavení exekuce přitom nepředstavuje věcné rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce.

8. Při posouzení míry pravděpodobnosti, s jakou lze důvodně očekávat zastavení exekuce, odvolací soud však v rozporu se závěry přijatými okresním soudem v napadeném usnesení dospěl k závěru, že tvrzení povinného uplatněná v jeho návrhu na zastavení exekuce, jsou z pohledu existence zákonného důvodu pro zastavení exekuce pravděpodobně nedostatečná. Pouze z povinným tvrzených a okresním soudem akcentovaných skutečností, a tedy zejména z toho, že exekuční titul byl vydán na základě blankosměnky, ačkoli se jedná o spotřebitelský vztah, a dále z výše vymáhané částky a z toho, že povinný nebyl příjemcem žádných finančních prostředků a že vymáhaná smluvní pokuta více než 2,5 krát převyšuje původní jistinu půjčky, pročež by tak exekuce mohla být projevem zjevné nespravedlnosti a v rozporu s principy právního státu, totiž zákonný důvod pro zastavení exekuce dle mínění odvolacího soudu bez dalšího důvodně dovozovat doposud nelze.

9. V této souvislosti primárně není možno v prvé řadě odhlédnout od skutečnosti, že exekučním návrhem uplatněná pohledávka je pohledávkou ze směnky (a nikoli tedy ze smlouvy) a jako taková byla rovněž oprávněné v rámci nalézacího směnečného soudního řízení pravomocně přiznána vykonatelným exekučním titulem v podobě směnečného platebního rozkazu Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2018 č. j. 49 Cm 119/2018-14. V souladu s dlouhodobě ustálenou judikaturou je přitom exekuční soud ve vztahu k existenci a výši vymáhané pohledávky takovým vykonatelným exekučním titulem v rámci exekučního řízení vázán a nijak mu nepřísluší z pohledu věcné správnosti tento exekuční titul přezkoumávat či dokonce měnit nebo rušit, neboť exekuční řízení je z povahy věci určeno pouze pro faktický výkon takového pravomocného a vykonatelného soudního rozhodnutí, které až doposud nebylo nijak zrušeno, a nikoli pro autoritativní nalézání práva (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 10. 2002 sp. zn. 20 Cdo 554/2002 a dále např. též nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2012 sp. zn. I. ÚS 871/11 a ze dne 3. 4. 2012 sp. zn. IV. ÚS 2735/11). Dle závěrů prezentovaných v povinným poukazovaném (a doposud v daném směru navíc pouze ojedinělém) rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 3194/18 obecným soudům v exekučním řízení přísluší se zabývat pouze zcela zásadními vadami exekučního titulu, pro něž je namístě exekuci zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pouze v takových případech, kdy by exekuce vedla ke zjevné či naprosté nespravedlnosti nebo by dokonce byla v rozporu s principy právního státu. O takový případ se však v projednávané věci pouze s ohledem na dosavadní tvrzení povinného uplatněná v jeho návrhu na zastavení exekuce dle závěru krajského soudu doposud nejedná.

10. Tato tvrzení povinného, v nichž spatřuje důvod pro zastavení exekuce, se totiž primárně a v naprosté většině týkají samotného smluvního vztahu účastníků a nikoli již (nekauzálního) vztahu vzniklého ze směnky, jež byla podkladem pro vydání shora označeného exekučního titulu. Takové kauzální námitky bylo možno s ohledem na skutečnost, jež byla mezi účastníky nesporná a podle níž se v projednávané věci jednalo o směnku zajišťovací, ze strany povinného (při splnění zákonných podmínek) účinně uplatňovat výlučně v nalézacím směnečném řízení a nikoli již v nyní vedeném řízení exekučním. Uvedený závěr se pak týká nejen tvrzení povinného o tom, že nebyl příjemcem žádných finančních prostředků a že byl oprávněnou a její sesterskou společností v důsledku celého komplexu uzavřených smluv zakládajících významnou nerovnováhu práv

a povinností v neprospěch spotřebitele uveden v omyl, nýbrž rovněž poukazu okresního soudu na tvrzení povinného o nezákonné či nemravné výši smluvní pokuty, jež měla být zahrnuta ve směnečné sumě. Jen pro úplnost a na okraj pak krajský soud dodává, že uvažovaný rozpor smluvní pokuty s dobrými mravy v souladu s ustálenou judikaturou nelze dovozovat pouze z absolutní výše této smluvní pokuty, kterážto výše může být důsledkem délky doby, za kterou měl nárok na smluvní pokutu vzniknout (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2007 sp. zn. 33 Cdo 2239/2007 či ze dne 30. 11. 2010 sp. zn. 33 Cdo 4377/2008).

11. S ohledem na skutečnost, že exekuční titul měl být v projednávané věci (dle doposud nijak nezpochybněných tvrzení oprávněné) vydán na základě směnky zajišťující bezúročnou půjčku poskytnutou bez sjednání úplaty, nelze přitom v souladu s odvolací argumentací oprávněné právní vztah účastníků podřadit režimu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, dle jehož ust. § 18 odst. 1 nelze ke splacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru použít směnku nebo šek. Na tom, že půjčka měla být oprávněnou povinnému poskytnuta bezúplatně, nemůže ničeho změnit pouhý poukaz povinného na skutečnost, že splnění povinného k vrácení poskytnuté půjčky bylo zajištěno vysokou smluvní pokutou. Samotná okolnost, že povinný v právním vztahu účastníků měl vystupovat jako spotřebitel, pak nepřípustnost zajištění půjčky směnkou, respektive ani uplatnění zajišťovací směnky, nijak ve smyslu právní úpravy účinné v době vzniku právního vztahu účastníků sama o sobě nezakládala.

12. Není-li takto dle výše uvedených závěrů možno s dostatečnou mírou pravděpodobnosti učinit závěr o tom, že lze důvodně očekávat zastavení exekuce, podmínky ust. § 54 odst. 6 ex. řádu pro vyhovění návrhu povinného na odklad provedení exekuce splněny nebyly. Jiné důvody pro odklad provedení exekuce pak povinným v řízení nebyly ani tvrzeny.

13. Konečně nelze pominout, že důvody pro vyhovění návrhu povinného na požadovaný odklad provedení exekuce nejsou v projednávané věci dány rovněž s ohledem na skutečnost, že povinný současně se svým návrhem na odklad provedení exekuce podal ve lhůtě dle § 46 odst. 6 ex. řádu rovněž návrh na zastavení předmětné exekuce, když tento návrh byl soudnímu exekutorovi doručen dne 3. 6. 2019 a lhůta 30 dnů od doručení výzvy k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti povinnému uplynula až dne 6. 6. 2019.

14. Takový návrh na zastavení exekuce podaný ve lhůtě 30 od doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti dle § 46 odst. 6 ex. řádu má tudíž odkladný účinek ve smyslu ust. § 47 odst. 2 písm. b) ex. řádu. Již jen z důvodu tohoto návrhu na zastavení exekuce podaného ve lhůtě dle § 46 odst. 6 ex. řádu nelze proto exekuci ve smyslu ust. § 47 odst. 2 písm. b) ex. řádu provést dříve, než nabude právní moci rozhodnutí o takto podaném návrhu na zastavení exekuce. Návrh povinného na odklad provedení exekuce přitom směřuje rovněž k zamezení provedení exekuce do pravomocného skončení řízení o návrhu povinného na zastavení exekuce a je tudíž z uvedeného důvodu nadbytečný, neboť povolení odkladu exekuce dle § 54 odst. 6 ex. řádu by mělo stejné účinky, jako jsou odkladné účinky návrhu povinného na zastavení exekuce podaného ve lhůtě dle § 46 odst. 6 ex. řádu, jak tyto účinky nastaly již přímo ze zákona ve smyslu ust. § 47 odst. 2 písm. b) ex. řádu. I z těchto důvodů bylo proto nutno návrh povinného na odklad exekuce vyhodnotit jako nedůvodný.

15. Návrhu povinného na odklad provedení exekuce tak s ohledem na uvedené závěry pro nesplnění podmínek pro povolení odkladu exekuce vyhovět možno nebylo a rozhodnutí okresního soudu o odkladu provedení exekuce proto není věcně správné.

16. Krajský soud tudíž usnesení okresního soudu s ohledem na jeho věcnou nesprávnost ve smyslu ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve spojení s ust. § 52 odst. 1 ex. řádu změnil tak, jak je uvedeno shora a tedy rozhodl, že se návrh povinného na odklad provedení exekuce zamítá.

17. O náhradě nákladů této fáze řízení jakož i řízení odvolacího bude rozhodnuto soudním exekutorem (popřípadě soudem) v dalším průběhu řízení (srov. ust. § 88 odst. 1 ex. řádu).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Ostrava 27. února 2020

JUDr. Jan Horák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Naděžda Fonioková